

Hargita Megye Tanácsa

From: AGVPS ROMANIA <agvpsrom@yahoo.com>
Sent: 30 octombrie 2014 15:28
To: daune@judetulharghita.ro; info@judetulharghita.ro
Subject: adresa catre Consiliul Judetean Harghita - ref problema ursi si pagubele produse
Attachments: adresa catre Consiliul Judetean Harghita - ref problema ursi si pagubele produse.jpg; ursi problema.pdf; prb ursilor.pdf; situatia managementului ursului brun.pdf

Buna ziua,
Atasat gasiti raspunsul la adresa dvs. nr 22642/17.10.2014 si 3 documente.

O zi buna!

Viorica Cojocaru 0732-333115

1. Consiliul Județean Harghita / Harghita Megye Tanácsa / Președinte
Ștampila pentru repartizarea documentelor intrate în atenție pentru a fi citite și rezolvate conform actelor normative în vigoare de către persoana de mai jos

Responsabil: Urbos Enikő

Copie: _____

Atribuție: _____

Termen: _____

Rog rezolvare directă Rog consultare înainte de rezolvare în interes
 Scan Scan tot

* Semnătură / Alăturés
* Prezența semnăturii de pe ștampila reprezintă doar repartizarea documentului în scopul găsirii unor soluții legale de către persoana responsabilă

ASOCIAȚIA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR ȘI PESCARILOR SPORTIVI DIN ROMÂNIA

PERSOANĂ JURIDICĂ DE UTILITATE PUBLICĂ NR. 1561/A/2000 DIN REGISTRUL NAȚIONAL
MEMBRĂ A CONSILIULUI INTERNAȚIONAL AL VÂNĂTORII ȘI CONSERVĂRII VÂNATULUI
MEMBRĂ A FEDERAȚIEI ASOCIAȚILOR DE VÂNĂTOARE ȘI CONSERVARE A FAUNEI SĂLBATICE DIN UNIUNEA EUROPEANĂ

020882, București
Calea Moșilor, 128
Sector 2
CIF : RO 24251140

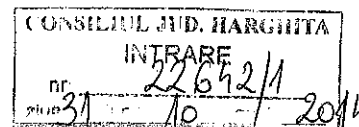
E-mail : agvpsrom@yahoo.com
Telefon : 021- 314.36.07; 021-315.62.40
021-313.33.63; 021-314.70.40
Fax : 021-313.68.04

Nr. 960/30.10.2014

Către

Consiliul Județean Harghita
Domnului Borbely Csaba

Ref. adresă nr. 22642/17.10.2014

Problema urșilor și a pagubelor/accidentelor produse de aceștia este veche și depășește limitele județului Harghita. Din acest motiv, problema ne-a preocupat și ne preocupă în continuare.

Din păcate, din anul 2004, AGVPS din România nu a mai avut acces la datele privind efectivele speciei și la recoltele anuale realizate, pentru a continua o analiză pertinentă a fenomenului, în scopul propunerii din măsuri corespunzătoare de management al speciei.

Astfel de date deține, la momentul actual, doar Ministerul Mediului și Schimbărilor Climatice și/sau entitățile de protecție a faunei și mediului acesteia din structura sa.

Având în vedere această situație, se impune a vă adresa Ministrului Mediului, d-lui Attila Korodi, pentru a dispune să vi se transmită răspunsurile solicitate.

În ceea ce ne privește, vă punem la dispoziție, în continuare, un studiu și două puncte de vedere, făcute publice, privind cauzele situației neplăcute care vă preocupă.

Insistăm pe luarea unor măsuri pragmatice și raționale de restructurare, pe clase de vârstă și sexe, a populației de urși din România, pentru a reparare, în timp, greșelile de management al speciei, comise de peste 20 de ani încoace...

Acesta este punctul nostru de vedere și ne-am bucura să fiți de acord cu el și să-l susțineți.

Pentru documentarea dvs. mai detaliată în materie, puteți vizita site-ul www.agvps.ro – cultură vânătorească – lucrări științifice.

Cu stimă.

Director general,

Dr. ing. Neçulai Șelaru

ASOCIAȚIA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR ȘI PESCARILOR SPORTIVI DIN ROMÂNIA

PERSOANĂ JURIDICĂ DE UTILITATE PUBLICĂ NR. 1561/A/2000 DIN REGISTRUL NAȚIONAL
MEMBRĂ A CONSILIULUI INTERNAȚIONAL AL VÂNĂTORII ȘI CONSERVĂRII VÂNATULUI
MEMBRĂ A FEDERAȚIEI ASOCIAȚIILOR DE VÂNĂTOARE ȘI CONSERVARE A FAUNEI SĂLBATICE DIN
UNIUNEA EUROPEANĂ

020882, București
Calea Moșilor, 128
Sector 2
CIF : RO 24251140

E-mail : agvpsrom@yahoo.com
Telefon : 021- 314.36.07; 021-315.62.40
021-313.33.63; 021-314.70.40
Fax : 021-313.68.04

Nr. 903/16.09.2013

**Către
Ministerul Mediului și Schimbărilor Climatice
Direcția de Biodiversitate
Domnului Director Florian Udrea**

În continuarea discuției purtate în legătură cu necesitatea modificării procedurii de extragere a urșilor problemă, în privința zonelor din care se extrag, a perioadei admise și a metodelor acceptate, doresc să sintetizez, în numele mării majorități a asociațiilor vânătorești și a vânătorilor sportivi din România, următoarele puncte de vedere:

1. Cifrele de intervenție, de 300-650 de urși/an, nu pot fi considerate exagerate în condițiile creșterii sporului natural, de la cca. 4% până aproape de 10%, datorită sporirii proporției femelelor, prin împușcarea cu precădere a urșilor masculi dominanți, și al hrănirii complementare a acestora, discutabilă din punct de vedere etic și al necesității de intervenție.

2. Distribuirea urșilor din cifrele de intervenție aprobate ar trebui să țină seamă însă de prevederile Direcției Europene Habitate, în sensul de a aproba în mod prioritar extrageri de urși în zonele în care aceștia produc prejudicii, nu în zonele în care aceștia iernează și sunt localizați primăvara, inclusiv prin nădire, după ieșirea din bârlog. Chiar și proporția de 50% în zonele de iernare și 50% în zonele de hrănire ar fi mai echitabilă decât distribuirea din anii precedenți din anii precedenți, când ponderea extragerii a fost localizată în județele Harghita, Covasna și Brașov. Nimeni nu poate justifica, de exemplu, „logica” distribuirii a doar 2 urși în tot județul Dâmbovița – unde urșii din Bucegi, dar nu numai ei, se concentrează la fructe vara și toamna – și a 4 urși doar la Ocolul Silvic Râșnov – de cealaltă parte a Bucegilor, unde urșii se retrag să ierneze și sunt oprîți la punctele de hrănire.

3. Nimeni nu contestă necesitatea extragerii urșilor problemă, cu deviații comportamentale privind natura hranei (urșii carnivori) și a dispariției temerii față de om (urșii tomberonari, dar nu numai). Aceștia trebuie extrași operativ, pentru a da satisfacție oamenilor afectați.

Exemplarele din cifrele de intervenție aprobate peste numărul urșilor problemă, pentru a menține interesul gestionarilor față de managementul ursului și pentru plafonarea populației de urși la un anumit nivel acceptabil, ar trebui să se facă exclusiv însă prin metode care să garanteze caracterul aleatoriu al extracției (vânătoare la goană), nicidecum prin metode care oferă posibilitatea extragerii exemplarelor dominante (pândă la nadă). Vânărea prin metoda „la dibuit” rămâne aproape a poveste în cazul ursului, ca și pândă de primăvară la trecători sau la locurile de hrănire naturală.

În concluzie, opinăm pentru vânarea exemplarelor din cifrele de intervenție aprobate doar prin metoda „la goană”, exceptând urșii problemă pentru care indicată rămâne metoda la „pândă”, în locurile unde produc prejudicii.

4. Perioada în care se pot vâna urșii, alții decât urșii problemă, fără riscul de a deranja prea mult alte specii sălbatice și fără a crea premisele „braconajului la nadă”, practicat mai ales primăvara în cazul a peste 75-80% din urșii împușcați, este doar toamna, începând din 15 septembrie până prin 15 noiembrie.

Deci opinăm pentru interzicerea vânării urșilor primăvara, cu excepția urșilor problemă care se impune a fi vânați în orice perioadă, cât mai curând posibil după producerea prejudiciilor, accidentelor etc.

5. Hrănirea urșilor să fie mai atent monitorizată de toate organismele MMSC, și sancționată, mai ales, în cazul împușcării urșilor la locul nădirii, complementar infracțiunii prevăzute de lege pentru vânător, cu rezilierea contractului pentru gestionarul care face nădire special în acest scop fiindcă numai prin măsuri ferme se poate eradica o practică ilegală, complet lipsită de etică vânătorească, cunoscută la toate nivelurile, dar acceptată tacit în dauna sănătății (structurii normale) a populației de urși.

Desigur că măsurile nepopulare propuse, dar susținute de noi, se pot formula și regăsi într-o formă adecvată în reglementările MMSC din acest an, bineînțeles dacă punctul nostru de vedere nu este tardiv.

Ne exprimăm convingerea că actuala conducere a MMSC, care are și responsabilitatea conservării faunei de interes vânătorească, va acorda atenția cuvenită punctelor noastre de vedere, exprimate în numele societății civile direct interesate de conservarea faunei cinegetice și de practicarea durabilă și etică a vânătorii.

Cu stimă.

Director general,

Dr. ing. Neculai Șelaru

Editorial	3
La zi	5
Protejarea auzului	8
Atelierul vânătorului	16
Etologie vânătorească	18
Jurnal de vânător	21
Noutăți	24

VÂNĂTOARE

Din nou despre împărțeala urșilor

Acestă împărțire, ca și examenul de vânător, pare a fi, de câțiva ani buni, o afacere opacă. O afacere a unui grup împărțitor organizat, compus din reprezentanți ai autorității publice centrale care răspunde de mediu, ai ICAS și ai Facultății de Silvicultură din Brașov.

Invocarea unui pretins studiu științific, pe baza căruia s-a făcut și s-ar face împărțirea urșilor din cifra de intervenție (cota de recoltă), este o poveste. O poveste de adormit nemulțumirii, care nu înțeleg cât de științific poate fi acest studiu, cu rezultate atât de inechitabile pentru gestionari și degradante pentru structura populației de urși din România. Un studiu la fel de neștiințific dacă vrei, ca și alte „studii științifice” similare, referitoare la bonitatea fondurilor cinegetice, efectivele optime de vânat, criteriile de întocmire a planurilor de

management cinegetic etc.

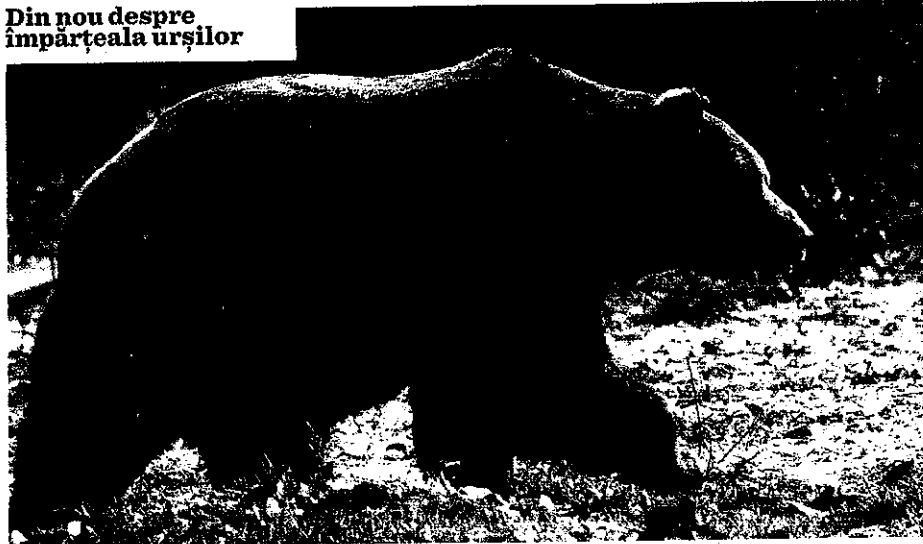
Indiferent de ce s-ar spune și susține, împărțirea pe județe și gestionari a urșilor din cifra totală de intervenție s-a făcut la fel de subiectiv pentru „sezonul” 2012-2013, ca și pentru sezonul precedent, justificându-se subiectivismul și opacitatea împărțirii, în baza pretinselor, dar necunoscutele, studii științifice despre care au făcut vorbire.

Numai că știința, de care se face atâta caz în prezent, este categoric batjocorită din interese oculte, de către cunoscuții impostori - profitori,

care au împins în derădere și desuitudine CINEGETICA.

Atâta timp cât urșii sunt scoși în mod discreționar doar din anumite locații, în principal printr-o metodă interzisă vânării lor, în funcție de interesul economic al unor gestionari și al unei firme de vândut pielea urșilor din pădurile interiorului arcului carpatic, abuzul rămâne indiscutabil și continuu. În plus, și cointeresat indirect prin sponsorizări mascate, periculoase deja pentru viitorul populației de urși din România și păgubitoare pentru societatea care suportă consecințele.

Din nou despre împărțea urșilor

Analizând cifrele de intervenție aprobate, pe județe și asociații, te întrebi, pe bună dreptate, unde le-a fost mîntea celor ce le-au avizat, fie ei simpli funcționari publici sau academicieni, atunci când au analizat propunerile interesate ale „băieților deștepți”?

La urși sau la sponsorizări?

Ne punem această întrebare, deși cunoaștem răspunsul, pentru miniștrii care au semnat ultimii, dar esențial, ordinele din anii precedenți de aprobare a cifrelor de intervenție, precum și „condițiile” impuse în acest sens, distructive pentru populația de urși din România și păgubitoare pentru mediu și societate.

Trecând de la generalități la concret, nu putem să nu observăm:

- în județele Harghita, Covasna și Brașov, unde ierneză efective importante de urși, sunt aprobate cifre de intervenție de peste 40 exemplare/an, pe când în județele limitrofe, unde urșii se deplasează vara și se concentrează toamna la livezi, sunt aprobate doar cifre insignifiante de intervenție, de la 2 în jud. Dâmbovița până la 4 - 10 urși în județele Neamț, Bacău, Vrancea, Buzău și Prahova. Doar Argeșul și Bistrița Năsăud fac excepție, cu ceva mai multe exemplare de extras, datorită tradiționalelor și atrăgătoarelor „goane de urși”, concentrați aici la fructe sălbatice și cultivate (prune, mere, pere etc.)

- în interiorul județelor favorizate sunt în mod evident avantajati sponsorii, apreciați ca „băieți deștepți” fiindcă au reușit, în mod fraudulos să apreciem noi, să-și ia în propriile mâini cele mai

productive fonduri de vânătoare, pentru a le exploata profitabil în scopul recuperării banilor avansați, neverosimil de mulți oferii la judecarea lor, precum și a realizării de profituri confortabile, cele mai interesante de altfel pentru ei; iar toate acestea, pe seama vânzării vînatului la străini, chiar prin reducerea prețurilor, pentru ai putea atrage, de la vecini, în propriile fiefuri vînatorești.

Așa stînd lucrurile în privința planificării extragerii urșilor din România, îți pui, în mod firesc, o întrebare: de unde și cum ar trebui extrăși prioritar urșii din cifra de intervenție?

O întrebare pe care ar fi trebuit să și-o pună, de ani de zile, și cei blagosloviți de soartă să propună, să avizeze și să aprobe, cifrele de intervenție ce exced cu mult prețurilor urși problemă!

Opinia noastră este că acești urși ar trebui extrăși aleatoriu și prioritar, exclusiv prin metoda la goană și numai în perioada de toamnă, din locurile unde aceștia se concentrează la hrană și produc pagube, situate îndeosebi în apropierea localităților.

Aici produc urșii prejudiciile cele mai mari și tot aici sunt cele mai frecvente accidentele cauzate de urși. De ce atunci să nu fie vînați urșii din cota de intervenție (în interesul managementului urșilor?), măcar în proporție de 50%, din aceste zone? Nu este cumva mult mai subiectivă (interesată) susținerea și aprobarea extragerii urșilor din cifra de intervenție, prin metoda la pîndă, îndeosebi primăvara la nadă,

în apropierea locurilor de iernat, unde nu ne fac nici un fel de probleme?

Noi credem că DA și suntem convinși că, în interesul clamat al managementului speciei, s-ar putea stabili, ușor și obiectiv, numărul exemplarelor de extras anual (cifrele de intervenție) și locurile din care acestea se pot extrage (fondurile cinegetice), exclusiv toamna și prin metoda la goană, avînd drept bază, pentru o analiză și decizie pertinentă și obiectivă evoluția efectivelor evaluate cîștit în fiecare primăvară, dar și cunoșcutele deplasări și concentrări de vară și de toamnă ale urșilor, așa încît toți gestionarii fondurilor cinegetice cu urși să fie cointeresați de conservarea populațiilor locale ale speciei.

Cele de mai sus nu privesc în nici un fel urșii cu adevărat problemă, care ar trebui extrăși cât mai repede, pe baza unor verificări operative, necesare numai în cazul în care dovezile (documentele) prezentate în acest sens nu sunt suficient de convingătoare.

Oricum, ceea ce s-a întîmplat pînă acum, în materie de împărțire a urșilor din cifra de intervenție, nu se mai poate accepta. Din punct de vedere al interesului speciei și al gestionarilor, care au cheltuieli concrete în legătură cu paza faunei cinegetice (inclusiv a urșilor), hrînirea de abateră impusă de administrator, cu goanele oarbe organizate de îndepărtarea lor din zonele în care produc prejudicii, cu paza de noapte la cultură și livezi pentru spierirea acestora, cu procesele în care sunt chemați pentru despăgubiri etc. **NPR**

ÎMPĂRȚIRE STRÂMBĂ

Ne vom referi, în mod concret și direct, la împărțirea urșilor din **cota de recoltă** pentru sezonul de vânătoare 2009/2010. Fiindcă nu este vorba de nici un **număr maxim de intervenție** în cazul speciei urs, ci de o **cotă de recoltă** reală, acordată anual, printr-o modalitate cu totul și cu totul subiectivă. De către cine? În realitate, de către un singur PERSONAJ – reprezentant al ICAS, controversat pe bună dreptate, dar susținut și agreat de anumite firme și unele asociații vânătoarești **private**, pentru maniera în care știe să le facă parte, adică să le susțină, doar aparent argumentat, interesele. Mai direct spus, pentru procedura în care a știut și știe să le acorde, interesat sau dezinteresat, o cotă mai mare de recoltă la urși, lupi și alte specii interzise la vânătoare.

Lucrul nu a fost foarte ușor în cazul ursului. Fiind considerat, în mod justificat, o specie amenințată (vulnerabilă) în Europa, s-a bucurat și se bucură de protecție internațională, stabilită mai întâi prin Convenția de la Berna, apoi legiferată prin Directiva Habitate. Din acest motiv, ursul a fost inclus în anexa nr. 2 a Legii vânătorii și protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, în categoria **speciilor la care vânărea este interzisă și este „strict interzis” (?) la vânătoare** prin prevederile anexei nr. 3 a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 57/2007.

Prin prevederile actelor normative enumerate, se lasă totuși o portiță pentru a putea extrage urșii-problemă. Este vorba despre urșii cu deviații comportamentale periculoase, precum cei care atacă oamenii, cei carnivori etc.

Portița devine însă poartă în reglementările noastre detaliate, care prevăd că urșii pot fi împușcați și în scopul unui management rațional al populației urside autohtone. Aceasta prin preluarea unei prevederi mai puțin permissive din Directiva Habitate, care stabilește, în acest sens, că speciile strict protejate pot fi recoltate și în interesul protecției speciei.

Este deci clar că urșii, deși este interzis a se vâna, se pot totuși vâna în număr limitat, dar numai în condițiile în care se impune acest lucru, datorită pericolului pe care-l reprezintă pentru cetățeni, animale domestice și culturile agricole ori în situația creșterii efectivului peste capacitatea de suport a terenului (?). Așadar, în mod real, prioritatea extragerii ar viza urșii problemă, apoi pe cei din zonele suprapopulate (?), unde ar trebui să se constate canibalism la urși.

Teoretic, așa ar trebui să se procedeze. Practic, se procedează însă, cu totul și cu totul altfel. Efectivele optime și densitățile optime corespunzătoare terenurilor de vânătoare se stabilesc, un fel de-a spune, fiindcă în realitate se negociază, după procedurile pseudo-științifice ale I.C.A.S. Aceste proceduri sunt acceptate aprioric fără o analiză

pertinentă și fără rezerve, de autoritatea publică centrală care răspunde de mediu. Sporurile naturale teoretice stabilite de I.C.A.S., care ar trebui luate în considerare la stabilirea cotei de recoltă, sunt și ele exagerate, dar nu într-atât încât să justifice plauzibil explozia populațională, doar pe hârtie, a urșilor din România ultimilor ani.

Noroc că, după atâta știință, **cota de recoltă**, rebotezată de ochii lumii interesate „**număr maxim de intervenție**”, se reduce la un nivel rezonabil, în funcție de experiența extragerilor realizate în anii precedenți. Și noroc că niciodată cota de recoltă stabilită absolut subiectiv și interesat, în modul arătat mai sus, nu s-a realizat integral. Altfel, populația ursidă din România, deja degradată grav în privința raportului între sexe și între diferite categorii de vârstă, ar fi în real și iminent pericol de degradare și, până la urmă, de distrugere.

Așadar, după instrucțiunile criticate ale I.C.A.S., la propunerea categoric subiectivă a reprezentantului acestuia, cu avizul nejustificat al Academiei Române și cu acordul, uneori stimulat, al reprezentanților autorității publice centrale ce răspunde de pădurile distruse ale României, se stabilesc anual cotele de recoltă pentru urși, la nivel de țară.

Fostul ministru al Mediului, conștient de manipulările necontrolabile la care a fost supus, și-a luat o măsură de protecție, precizând foarte clar, în art. 3 al Ordinului nr. 1223/2009, că „Numărul de exemplare prevăzut la art. 2 se raportează pe județe și gestionari de fonduri cinegetice, pe baza propunerilor realizate de Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice și Facultatea de Silvicultură Brașov”. S-a spălat astfel pe mâini precum Pilat din Pont, lăsând împărțirea urșilor la discreția absolută a personajului controversat amintit.

Care sunt de fapt cotele de recoltă aprobate pentru sezonul de vânătoare 2009/2010 și cât de subiective sunt acestea?

Se vor da doar câteva exemple, iar dvs., în deplină cunoștință de acestea, puteți judeca și singuri, „dreapta împărțire”.

În județul Argeș, Direcția Silvică Pitești a primit 15 urși pe 9 fonduri cinegetice cu efective de urși, A.J.V.P.S. Argeș doar 4 urși pe 16 fonduri cu efective de urși, iar două asociații private au primit împreună 15 urși pe doar două fonduri cinegetice. Una dintre aceste asociații, care a primit 8 urși drept cota de recoltă pe un singur fond cinegetic în sezonul 2009/2010, a beneficiat, în anii 2008 și 2009, de mai mulți urși aduși gratuit, cu elicopterul, de la Brașov.

În județul Brașov, Direcția Silvică Brașov a primit 12 urși pe 10 fonduri cinegetice, A.J.V.P.S. Brașov, al cărui președinte este angajatul I.C.A.S., 20 de urși pe 13 fonduri cinegetice, A.V.P.S. Făgăraș 4 urși pe 8 fonduri cinegetice, A.V.P.S. Rupea 4 urși pe 5 fonduri cinegetice, iar A.V.P.S. Zăganul, un urs pe un singur fond cinegetic.

În județul Bistrița, A.J.V.P.S. Bistrița a primit doar 3 urși pe 9 fonduri cinegetice, în timp ce A.V. Teaca a primit 2 urși pe un singur fond cinegetic.

În județul Harghita, Clubul Vânătorilor Silvicultori și A.V.P.S. Salon au primit fiecare câte doi urși pe câte un singur fond cinegetic, iar A.V.P.S. Cocorul București a primit 2 urși în județul Suceava și 2 urși în județul Neamț, pe câte un singur fond cinegetic.

Mai continuăm cu județul Vâlcea, unde din cota totală de 9 urși alocați, 4 urși au revenit Direcției Silvice Vâlcea pe 4 fonduri cu urși, 2 urși A.J.V.P.S. Vâlcea pe 14 fonduri cinegetice cu urși și 2 urși AVPS Muflonul Buzău, pe un singur fond cinegetic, preluat în anul 2009, din care nu s-a putut recolta nici un urs în anii precedenți.

Pe județe, împărțirea este la fel de strâmbă. În ordine descrescătoare s-au acordat următoarele cote de recoltă la urși: 56 de urși în județul Harghita, 48 de urși în județul Covasna, 42 de urși în județul Brașov, 38 de urși în județul Argeș, 36 de urși în județul Mureș. În același timp, în județe cu mulți urși și cu prejudicii mari înregistrate din cauza acestora, s-au acordat cote mult mai mici, ca de exemplu: 19 urși în județul Bistrița Năsăud, 10 urși în județul Suceava, 10 urși în județul Vrancea, 9 urși în județul Buzău, 9 urși în județul Vâlcea, 8 urși în județul Neamț și 6 urși în județul Hunedoara.

După exemplele de mai sus, ar mai fi un singur lucru de adăugat. Cotele de recoltă astfel stabilite sunt „bătute în cuie”. Dacă apare vreun urs stricător, carnivor sau care atacă și accidentează oamenii în alte zone, la alți gestionari de fonduri cinegetice, aprobările întârzie sau nu se pot da, fiindcă nici unul dintre gestionarii favorizați de prima împărțire a cotei de recoltă nu vrea să renunțe la parte din acestea. Așa se face că urșii-problemă rămân în viață, iar cei nevinovați, dar arătoși, sunt împușcați, de regulă la nadă, cu vânătorii străini sau cu vânătorii români, care-și permit să achite, mai mult din vanitate nejustificată decât din pasiune vânătorească, o sumă nemeritat de mare de bani.

Și toate acestea în numele unui management științific și responsabil al populației urside din România, stabilit în fond mai mult decât subiectiv, după bunul interes sau plac al singurului PERSONAJ agreat, din motive lesne de înțeles, la împărțirea „cașcavalului” denumit „cotă de recoltă”, dar rebotezat „număr maxim de extras”.

N. Șelaru

MR. 10 / 2006.

LA ORDINEA ZILEI

VPR
Vestea Primăriei

ARANJAREA COTELOR DE RECOLTĂ ȘI A

Conform prevederilor Legii 103/1996 republicată - anexa II - ursul, lupul, pisica sălbatică, vidra, nurea, costorul, hamsterul, nutria, elanul și zimbriul fac parte din categoria mamiferelor de interes vânătoresc la care vânătoarea este, în condiții normale, interzisă. Pe această listă s-a adăugat mai recent și râsul, trecut în categoria „speciilor de interes comunitar care necesită o protecție strictă” prin Ord. MMGA nr. 1198/25.XI.2003, ordin discutabil ca legalitate, prin care se actualizează anexele 2, 3, 4 și 5 la O.U.G. nr. 236/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea 462/2001.

Exemplarele din speciile menționate - strict protejate - se pot totuși recolta în vii sau prin împușcare, numai dacă derogarea Guvernului nu dăunează menținerea lor într-o stare de conservare favorabilă și numai în următoarele scopuri:

- pentru prevenirea unor pagube exagerate aduse de acestea culturilor agricole, crescătorilor de animale, pădurilor și altor forme de proprietate;
- în interesul sănătății și securității publice sau pentru alte motive imperative de interes public major;
- în scop de corectare și de educație, de repopulare și de reintroducere a acestor specii în terenuri de unde au dispărut.

Condițiile decurg din Directiva Habitat - Directiva Consiliului European 93/43 EEC, referitoare la conservarea habitacilor, a florei și faunei sălbatice.

Nu complicăm aspectul juridic al problemei prin enumerarea altor prevederi în consens cu cele de mai sus, care se regăsesc în alte convenții și acorduri internaționale.

Mai precizăm doar faptul că MAPDR, singura autoritate abilitată prin art. 8 alin (1) lit. e din Legea 103/1996 republicată să aplice „cote de recoltă” pentru vânat, trebuia să se consulte „în mod obligatoriu” și cu AGVPS din România atunci când a aprobat numărul de exemplare ce se pot vâna la speciile urs, lup, râs și pisică sălbatică pentru sezonul de vânătoare 2006/2007 (art. 8, alin 2 din Legea 103/1996, republicată).

Cum prevederile unei legi nu putem fi modificate decât printr-o altă lege, MAPDR a inițiat anul, începând

din anul 2003 încoace, aprobarea „numărului de exemplare ce se pot vâna” din speciile interzise la vânătoare (potrivit Legii 103/1996, republicată) prin Ordonanțe de Guvern. Ulterior, după ce și-au produs efectele, Ordonanțele au fost aprobate operativ de Parlament. Eventuala lor respingere, după extragerea numărului de exemplare aprobat, nu ar mai fi avut nici sens și nici efect.

În fuga lor de răspundere, oficialii din ministerul responsabil de activitatea cinegetică din România, care au găsit această modalitate de a „arunca pisica în curtea” Guvernului și a Parlamentului, s-au acceptat, în prealabil promovării Ordonanțelor de Urgență, cu studii discutabile de estimare a efectivelor acestor specii interzise la vânătoare, realizate de ramșiștele unui Institut de Cercetări și Amenajări Silvice, cu avize de la academicienii ușor de dus cu vorba și cu aprobare de la MMGA - Autoritatea publică centrală de mediu (a cărei competență și eficiență se vede la tot pasul în România).

Așa s-a procedat și pentru sezonul 2006/2007, cotele de recoltă la urs, lup, râs și pisică sălbatică aprobându-se prin

2006 Recolta Șetra

O.U.G. nr. 52/2006.

Sub „păllăcia” Guvernului și celor două ministere mișună însă o faună de aranșori ai „cotelor de recoltă”, rebotozate „număr de exemplare ce se pot recolta”, pe care aceștia le stabilesc și le distribuie pe gestionari, după propriul algoritm și interes. Interesul lor, al unor gestionari de fonduri de vânătoare și al unor firme care organizează preferențial și stimulativ vânătoare cu străinii.

Acești aranșori ai „cotelor de recoltă” au încălcat totuși prevederile art.8

Foto: Stabo Lardo

alin (2) din Legea 103/1996 republicată, care îi obliga să ceară și avizul AGVPS din România, rebotozând „cotele de recoltă” „număr de exemplare din speciile ... ce se pot recolta în cadrul sezonului de vânătoare”.

Au preferat să încalce subtil legea decât să primească un punct de vedere argumentat, care probabil i-ar fi stârnit în demersul lor de sacrificare a unor interese generale și de perspectivă, în favoarea unor interese sectare și de moment.

În contextul acestei fugi de răspundere și acestui subtil fals intelectual, se impune a analiza cota de recoltă și condițiile de recoltare a urșilor în sezonul 2006/2007, aprobate prin Ordonanța nr. 52/2006 a Guvernului României.

Cota de recoltă, de 300 de ursi pentru sezonul de vânătoare 2006/2007, ar putea fi considerată realistă, dar numai în condițiile în care evaluarea efectivă a acestei specii ar fi fost făcută conștiincios. Chiar dacă actuala efectivă de urs ar fi puțin exagerată, disproporția mare a sexelor în favoarea femelelor și anumiți factori care au determinat creșterea prolificității speciei (hrănirea complementară, stresul?) asigură un spor natural mai ridicat de 4% (constatat deja) și pot compensa în parte even-

CONDIȚIILOR DE VÂNNARE A URȘILOR

Situația actuală dezastroasă ca structură populațională se datorează, fără discuție, vânătorii preponderentă a urșilor masculi dominați prin pândă la nădă, cu aprobarea tradițională și acceptul neal al angajaților MAPDR, poliștilor și altor categorii de personal în deținuți să aplice, să ceară și să sancționeze astfel de fapte.

Deviațiile comportamentale ale urșilor, deja evidente în zona Brașovului, și degenerarea încă nesvizată nu vor întârzia să se accentueze. Greutate pe condițiile de mediu din ce în ce mai precare pentru urs, din cauza fragmentării arealului acestuia, a deranjării lui în locurile de odihnă și a diminuării resurselor de hrană – vor accelera pericolul real de degradare și în final de distrugere a populației de urs din România.

Pericolul este real, deși nu pare iminent, și trebuie luat în serios. Adecă trebuie renunțat definitiv la vânătorii de primăvară, când urșii ieșiți slăbiți din bătălog sunt atrași la nădă și ucși pe aise, în condiții care nu au nimic comun cu vânătoarea etică.

Acest lucru, pe care-l repetăm de ani de zile, nu este foarte greu de făcut, nici de responsabilii administrațiilor și nici de reprezentanții gestionării fondurilor de vânătoare. Noi cre-

dem că a fost chiar foarte bine înțeles, încă din sezonul de vânătoare trecut când vânătoarea de primăvară a fost interzisă. De ce s-a revenit acum la această interdicție benefică?

Probabil că din interese pecuniare de moment, care i-au determinat pe factorii de decizie în materie, trecători prin funcții, să accepte sacrificarea intereselor durabile ale vânătorilor la urs. Nu mai continuăm.

Dorim doar să reamintim exemplul Poloniei, care într-o situație similară a luat singura măsură pragmatică și eficientă de restructurare în regim de urgență a populației de urși și anume extragerea unei cote anuale reduse de recoltă, alcătuită din tineret, de până la 80 kg (60%), și exemplare de talie mică, de 80-120 kg (40%). Urșii mai mari de 120 kg au fost interziși și se împușca. Cincizecienii polonezi speră că destrucțiunile populății de urși în cea. 10 ani.

De ce guvernarea noastră și specialiștii din cadrul MAPDR și MMGA – responsabili, cel puțin moral, de durabilitatea vânătorii în România – nu adoptă o politică cingetică asemănătoare?

Da ce se lasă, cu sau fără voie, manipulați de aranjorii interesești ai unor cote de recoltă, mai și destrucțiune și de ce permit vânărea ficelă și pe altele a urșilor prin pândă la nădă primăvară?

În lipsa unei strategii cingetice concrete referitoare la felul gestionării populațiilor de vânat din România, inclusiv a populației de urși, după desconsiderarea strategiei cingetice științifice elaborate de înaintași pentru perioada 1968 – 2010, nu rămân liberă să facă ce vor, iar răspunsurile pot fi extrem de născute.

Deși pare paradoxal, reprezentanții vânătorilor din România, interesești regional de durabilitatea vânătorii la urs în țara noastră, sunt nevoiți să se împotrivescă exceselor de acțiune ale angajaților M.M.G.A și M.A.P.D.R. pentru salvagardarea, de moment, a urșului. După intrarea în U.E. cu totul altfel se va aborda această problemă și aceasta tocmai din cauza exceselor actuale.

N. ȘEIARU

tinutele greșeli de ustinare a efectivelor de urs. De altfel, această cifră de recoltă este dificil de realizat în condițiile în care se respectă interdicția de a nu vâna urșii primăvara la nădă, interdicție prevăzută de art. 33 lit. h din Legea 103/1996 republicată.

Experiența din anii precedenți, când s-au recoltat de regulă sub 200-250 urși/sezon, este de natură a ne liniști din acest punct de vedere. Nu însă și permisiunea de a se vâna urși primăvara, tacit, prin bincunoscuta metodă ilegală de „pândă la nădă”.

Mult mai important decât cifra de recoltă, pentru evoluția viitoare a efectivelor de urs din România, rămâne însă structura cotei de recoltă, despre care nu se precizează nimic în O.G. nr. 52/2005. Indiferent de cum se prezintă statisticile, fimate decumdată secrete de aranjorii acestora, în teren este vizibilă o populație de urși puternic distrușă, în care predomină pușii și tineretul. Mai puțin vizibilă este proporția exagerată a femelelor, dar aceasta nu fiindcă n-ar exista, ci din cauza dimorfismului sexual puțin evident la urs.

Foto: Scuba Lardo

ASOCIAȚIA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR ȘI PESCARILOR SPORTIVI DIN ROMÂNIA

PERSOANĂ JURIDICĂ DE UTILITATE PUBLICĂ NR. 1561/A/2000 DIN REGISTRUL NAȚIONAL
MEMBRĂ A CONSILIULUI INTERNAȚIONAL AL VÂNĂTORII ȘI CONSERVĂRII VÂNATULUI
MEMBRĂ A FEDERAȚIEI ASOCIAȚIILOR DE VÂNĂTOARE ȘI CONSERVARE A FAUNEI SĂLBATICE DIN
UNIUNEA EUROPEANĂ

020882, București
Calea Moșilor, 128
Sector 2
CIF : RO 24251140

E-mail : agvpsrom@yahoo.com
Telefon : 021- 314.36.07; 021-315.62.40
021-313.33.63; 021-314.70.40
Fax : 021-313.68.04

MINISTERUL MEDIULUI ȘI PĂDURILOR
REGISTRATURA

Intrare/iesire Data
Nr. 77554 24.09.2012

Nr. 975/21.09.2012

Către

**Ministerul Mediului și Pădurilor
Doamnei Ministru Rovana Plumb**

Ref. invitație nr. 4320/R.P./20.09.2012

Regret că nu pot da curs invitației Dumneavoastră.

Din data de 23 până în 28 sept. a.c. voi fi la Constanța, pentru organizarea și desfășurarea unei manifestări cinegetico-halieutice fără precedent ca amploare în România (campionat mondial de pescuit la crap, expoziție de trofee vânătorești, târg de vânătoare și pescuit, finalele de tir vânătorească și chinologie vânătorească, Congresul AGVPS și Ziua Vânătorilor din România).

În legătură cu conflictele apărute între societate și populațiile unor specii sălbatice, mai ales de urși, aș dori să fiți convinsă că principala cauză o constituie managementul defectuos al acestor specii, impus de administratorul statului, prin reglementări neprofesioniste.

Despre managementul totalmente greșit al populației de urs din România am scris de cca. 15 ani și am prezis în scris, în urmă cu cca. 5 ani, consecințele deviațiilor comportamentale spre care împingem urșii, inclusiv manifestate printr-o agresivitate sporită față de om.

Gravele greșeli de management cinegetic, din ultimii 20 de ani, au fost, cu certitudine, următoarele:

1. Împușcarea preponderentă a masculilor dominanți, cu trofee valoroase, prin cea mai blamată metodă de vânătoare și anume „vânarea la nadă”. Chiar dacă la intervenția noastră (a reprezentanților vânătorilor) metoda a fost interzisă prin prevederile legii, ea se practică în continuare, cu știrea și acordul total al subordonaților dvs., fiind de notorietate acest fapt.
2. Disponerea hrănirii urșilor tot timpul anului, inclusiv în timpul somnului de iarnă, când potrivit ordinului specialiștilor din MMP, trebuie administrate câte 2 kg de concentrate/zi/urs și ar trebui suplimentate iarna, când ursul este în bârlog, cu încă 1,8 kg sfecclă/zi/exemplar. Un ordin mai aberant și mai compromițător pentru prestigiul specialiștilor din MMP nu se putea imagina.
3. Împărțirea cifrei anuale de intervenție în mod absolut subiectiv și poate interesat, de către persoane fără nici un fel de responsabilitate în privința viitorului populației de urs și sustenabilității vânătorii.

Consecințele acestor grave greșeli de management cinegetic și a altora mai puțin importante, din ultimii 20 de ani, sunt reflectate în:

1. Creșterea exagerată a procentului de femele în cadrul populațiilor de urși din România;
2. Creșterea sporului natural de la cca. 4% până spre 10% la nivel de țară, în condițiile creșterii procentului de femele și a hrănirii haotice (nereglementate) a urșilor, cu tot felul de sorturi de hrană;

3. Destructurarea gravă a populațiilor locale de urși, pe sexe și categorii de vârstă, în sensul arătat al preponderenței femelelor și urșilor tineri;
4. Obligarea femelelor să-și conducă progeniturile aflate în creștere, care necesită hrană din abundență și de bună calitate, către locuri bogate în astfel de sorturi de hrană (livezi, grâne, rampe de gunoai, gospodării rurale, tomberoane etc.), situate în apropierea omului;
5. Obișnuirea treptată și forțată a urșilor cu omul, de la vârste fragede, care conduce la dispariția fricii ancestrale a acestora față de om, obișnuirii favorizată și de turismul practicat haotic, de extinderea localităților, de construcțiile din afara intravilanului etc.;
6. Schimbarea surprinzătoare, dar previzibilă a comportamentului urșilor, în sensul creșterii agresivității față de om, și apariția de așa-zise deviații comportamentale, în condițiile împușcării masculilor dominanți care mențin ordinea în populațiile ursidae, a degradării structurii populaționale pe sexe și clase de vârstă, a dispariției fricii față de om etc.

Celor ce susțin contrariul, le reamintim faptul că populația de urși de până în anul 1989 era mai numeroasă, dar normal structurată, motiv pentru care pagubele și accidentele provocate de urși erau acceptabile și, respectiv, extrem de rare.

Indiferent de ceea ce se susține acum și de străduința de a se ascunde vina administratorului, restructurarea populației de urși din România nu se va mai putea face decât luând câteva măsuri ferme:

1. Reducerea populațiilor de urși până la un efectiv și o densitate corespunzătoare capacității de suport a terenurilor propice speciei; această formulare teoretică trebuie însă transpusă cu prudență în cifre, dar după alte criterii decât cele pseudoștiințifice ale ICAS;
2. Extragerea prioritară a urșilor turați sau cu deviații comportamentale evidente (urși carnivori, gunoieri, agresivi față de om, care nu se sfiesc de om etc.);
3. Extragere, în prioritatea 2, a diferenței din cota de intervenție exclusiv prin metoda la goană, și doar toamna, când se extrage preponderent aleatorie din categoriile de vârstă și sex cele mai bine reprezentate (numeroase);
4. Eventuala interdicție a împușcării urșilor de mari dimensiuni (peste 250 kg de exemplu);
5. Distribuirea cotei de intervenție proporțional cu efectivele de urși constatate vara și toamna, în locurile în care aceștia se hrănesc, nu în cele care iermează.

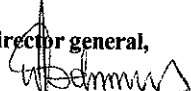
De asemenea, în pofida susținerilor celor ce doresc să lăsăm toți urșii să viețuiască și să-i hrănim tot timpul anului pentru a le putea spori efectivele, dorim să fim convinsă că numai cu arma de vânătoare, nicidecum cu discursuri emoționale și gălăgie irațională, se mai poate pune ordine în populația de urs din România. Cei ce susțin contrariul sau sunt partizani ai capturării și transferului urșilor și problemelor provocate de aceștia dintr-un loc în altul ar trebui să se ocupe ei însăși de capturarea urșilor și să fie făcuți răspunzători de toate urmările grave ale susținerilor lor.

Pentru a putea aprofunda observațiile și studiile referitoare la problema urșilor, pe care personal le-am început în anul 1977, și pentru a putea definitiva concluziile operative și lapidare formulate, mi-ar fi de un real folos accesul la datele (fișele) urșilor împușcați în ultimii ani.

De aceea, folosesc prilejul pentru a vă solicita acces la aceste date și permisiunea reluării problematicii managementului urșilor după studierea acestora.

Cu stimă.

Director general,

Dr. ing. Neculai Șelaru

ÎMPĂRȚIRE STRĂMBĂ

Ne vom referi, în mod concret și direct, la împărțirea urșilor din *cota de recoltă* pentru sezonul de vânătoare 2009/2010. Fiindcă nu este vorba de nici un *număr maxim de intervenție* în cazul speciei urs, ci de o *cotă de recoltă* reală, acordată anual, printr-o modalitate cu totul și cu totul subiectivă. De către cine? În realitate, de către un singur PERSONAJ – reprezentant al ICAS, controversat pe bună dreptate, dar susținut și agreat de anumite firme și unele asociații vânătoarești **private**, pentru maniera în care știe să le facă parte, adică să le susțină, doar aparent argumentat, interesele. Mai direct spus, pentru procedura în care a știut și știe să le acorde, interesat sau dezinteresat, o cotă mai mare de recoltă la urși, lupi și alte specii interzise la vânătoare.

Lucrul nu a fost foarte ușor în cazul ursului. Fiind considerat, în mod justificat, o specie amenințată (vulnerabilă) în Europa, s-a bucurat și se bucură de protecție internațională, stabilită mai întâi prin Convenția de la Berna, apoi legiferată prin Directiva Habitare. Din acest motiv, ursul a fost inclus în anexa nr. 2 a Legii vânătorii și protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, în categoria **speciilor la care vânătoarea este interzisă și este „strict interzis” (?) la vânătoare** prin prevederile anexei nr. 3 a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 57/2007.

Prin prevederile actelor normative enumerate, se lasă totuși o porțiță pentru a putea extrage urșii-problemă. Este vorba despre urșii cu deviații comportamentale periculoase, precum cei care atacă oamenii, cei carnivori etc.

Porțița devine însă poartă în reglementările noastre detaliate, care prevăd că urșii pot fi împușcați și în scopul unui management rațional al populației urside autohtone. Aceasta prin preluarea unei prevederi mai puțin permissive din Directiva Habitare, care stabilește, în acest sens, că speciile strict protejate pot fi recoltate și în interesul protecției speciei.

Este deci clar că urșii, deși este interzis a se vâna, se pot totuși vâna în număr limitat, dar numai în condițiile în care se impune acest lucru, datorită pericolului pe care-l reprezintă pentru cetățeni, animale domestice și culturile agricole ori în situația creșterii efectivului peste capacitatea de suport a terenului (?). Așadar, în mod real, prioritatea extragerii ar viza urșii problemă, apoi pe cei din zonele suprapopulate (?), unde ar trebui să se constate canibalism la urși.

Teoretic, așa ar trebui să se procedeze. Practic, se procedează însă, cu totul și cu totul altfel. Efectivele optime și densitățile optime corespunzătoare terenurilor de vânătoare se stabilesc, un fel de-a spune, fiindcă în realitate se negociază, după procedurile pseudo-științifice ale I.C.A.S. Aceste proceduri sunt acceptate aprioric fără o analiză pertinentă și fără rezerve, de autoritatea publică centrală care răspunde de mediu. Sporurile naturale teoretice stabilite de I.C.A.S., care ar trebui luate în considerare la stabilirea cotei de recoltă, sunt și ele exagerate, dar nu într-atât încât să justifice plauzibil explozia populațională, doar pe hârtie, a urșilor din România ultimilor ani.

Noroc că, după atâta știință, *cota de recoltă*, rebotezată de ochii lumii interesate „*număr maxim de intervenție*”, se reduce la un nivel rezonabil, în funcție de experiența extragerilor realizate în anii precedenți. Și noroc că niciodată cota de recoltă stabilită absolut subiectiv și interesat, în modul arătat mai sus, nu s-a realizat integral. Altfel, populația ursidă din România, deja degradată grav în privința raportului între sexe și între diferite categorii de vârstă, ar fi în real și iminent pericol de degradare și, până la urmă, de distrugere.

Așadar, după instrucțiunile criticate ale I.C.A.S., la propunerea categoric subiectivă a reprezentantului acestuia, cu avizul nejustificat al Academiei Române și cu acordul, uneori stimulat, al reprezentanților autorității publice centrale ce răspunde de pădurile distruse ale României, se stabilesc anual cotele de recoltă pentru urși, la nivel de țară.

Fostul ministru al Mediului, conștient de manipulările necontrolabile la care a fost supus, și-a luat o măsură de protecție, precizând foarte clar, în art. 3 al Ordinului nr. 1223/2009, că „*Numărul de exemplare prevăzut la art. 2 se raportează pe județe și gestionari de fonduri*

cinegetice, pe baza propunerilor realizate de Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice și Facultatea de Silvicultură Brașov". S-a spălat astfel pe mâini precum Pilat din Pont, lăsând împărțirea urșilor la discreția absolută a personajului controversat amintit.

Care sunt de fapt cotele de recoltă aprobate pentru sezonul de vânatoare 2009/2010 și cât de subiective sunt acestea?

Se vor da doar câteva exemple, iar dvs., în deplină cunoștință de acestea, puteți judeca și singuri, „dreapta împărțire”.

În județul Argeș, Direcția Silvică Pitești a primit 15 urși pe 9 fonduri cinegetice cu efective de urși, A.J.V.P.S. Argeș doar 4 urși pe 16 fonduri cu efective de urși, iar două asociații private au primit împreună 15 urși pe doar două fonduri cinegetice. Una dintre aceste asociații, care a primit 8 urși drept cota de recoltă pe un singur fond cinegetic în sezonul 2009/2010, a beneficiat, în anii 2008 și 2009, de mai mulți urși aduși gratuit, cu elicopterul, de la Brașov.

În județul Brașov, Direcția Silvică Brașov a primit 12 urși pe 10 fonduri cinegetice, A.J.V.P.S. Brașov, al cărui președinte este angajatul I.C.A.S., 20 de urși pe 13 fonduri cinegetice, A.V.P.S. Făgăraș 4 urși pe 8 fonduri cinegetice, A.V.P.S. Rupea 4 urși pe 5 fonduri cinegetice, iar A.V.P.S. Zăganul, un urs pe un singur fond cinegetic.

În județul Bistrița, A.J.V.P.S. Bistrița a primit doar 3 urși pe 9 fonduri cinegetice, în timp ce A.V. Teaca a primit 2 urși pe un singur fond cinegetic.

În județul Harghita, Clubul Vânătorilor Silvicultori și A.V.P.S. Salon au primit fiecare câte doi urși pe câte un singur fond cinegetic, iar A.V.P.S. Cocorul București a primit 2 urși în județul Suceava și 2 urși în județul Neamț, pe câte un singur fond cinegetic.

Mai continuăm cu județul Vâlcea, unde din cota totală de 9 urși alocați, 4 urși au revenit Direcției Silvice Vâlcea pe 4 fonduri cu urși, 2 urși A.J.V.P.S. Vâlcea pe 14 fonduri cinegetice cu urși și 2 urși AVPS Muflonul Buzău, pe un singur fond cinegetic, preluat în anul 2009, din care nu s-a putut recolta nici un urs în anii precedenți.

Pe județe, împărțirea este la fel de strâmbă. În ordine descrescătoare s-au acordat următoarele cote de recoltă la urși: 56 de urși în județul Harghita, 48 de urși în județul Covasna, 42 de urși în județul Brașov, 38 de urși în județul Argeș, 36 de urși în județul Mureș. În același timp, în județe cu mulți urși și cu prejudicii mari înregistrate din cauza acestora, s-au acordat cote mult mai mici, ca de exemplu: 19 urși în județul Bistrița Năsăud, 10 urși în județul Suceava, 10 urși în județul Vrancea, 9 urși în județul Buzău, 9 urși în județul Vâlcea, 8 urși în județul Neamț și 6 urși în județul Hunedoara.

După exemplele de mai sus, ar mai fi un singur lucru de adăugat. Cotele de recoltă astfel stabilite sunt „bătute în cuie”. Dacă apare vreun urs stricător, carnivor sau care atacă și accidentează oamenii în alte zone, la alți gestionari de fonduri cinegetice, aprobările întârzie sau nu se pot da, fiindcă nici unul dintre gestionarii favorizați de prima împărțire a cotei de recoltă nu vrea să renunțe la parte din acestea. Așa se face că urșii-problemă rămân în viață, iar cei nevinovați, dar arătoși, sunt împușcați, de regulă la nadă, cu vânătorii străini sau cu vânătorii români, care-și permit să achite, mai mult din vanitate nejustificată decât din pasiune vânătorească, o sumă nemeritat de mare de bani.

Și toate acestea în numele unui management științific și responsabil al populației urside din România, stabilit în fond mai mult decât subiectiv, după bunul interes sau plac al singurului PERSONAJ agreat, din motive lesne de înțeles, la împărțirea „cașcavalului” denumit „cotă de recoltă”, dar rebotezat „număr maxim de extras”.

N. Șelaru

SITUAȚIA ȘI MANAGEMENTUL URSULUI BRUN ÎN ROMÂNIA

Situația ursului brun în statele Europei

Deși ursul brun a populat practic întreaga Europă, el se mai găsește azi, în efective viabile, doar în țările în care OMUL a avut înțelepciunea să-l lase să viețuiască de-a lungul timpului.

Cauza dispariției sale din multe țări europene pare să fi fost deteriorarea habitatelor, determinată indirect de creșterea densității populației umane și implicit de supraexploatarea resurselor naturale, peste care s-a suprapus efectul conjugat al vânătoarei insuficient reglementate în trecut. Este clar că cinegeticienii din aceste țări nu au reacționat la timp și convingător pentru salvagardarea speciei. Acum este prea târziu să reintroducă ursul în țările lor și imoral să dea lecții în materie celor ce s-au dovedit manageri mai înțelepți ai populației ursidae.

Sintetic, situația populației de urși din diverse țări europene și din România, la nivelul anului 2000, se prezintă în tabelul nr. 1.

Chiar dacă situația nu este adusă la zi, nu poate fi contestat faptul că în Carpații României ursul viețuiește încă în cea mai mare densitate din lume și nici faptul că specialiștii din această țară au știut cel mai bine să protejeze specia.

Distribuția ursului brun în România

Ursul brun a continuat să ocupe în România, fără întrerupere, habitatul strămoșului său ursul cavernelor (*Ursus spelaeus*). Dovezi ale existenței sale de-a lungul veacurilor apar în scrieri istorice, în toponimie, în lucrări de specialitate, în obiceiuri, în legende etc.

Arealul său s-a restrâns însă către munte, mai ales în ultimele două secole, pe măsura reducerii suprafeței pădurilor, din cauza expansiunii omului și intensificării exploatărilor forestiere.

În prezent, teritoriul ocupat de urs în România este de aproximativ 70.000 km², adică cca. 26% din suprafața țării.

Dintr-un calcul simplu, rezultă o densitate medie de cca. 8 urși/100km² adică 0,8 urși/1000 ha. Se consideră însă incorect un astfel de calcul, deoarece densitatea urșilor se impune a fi raportată doar la suprafața împădurită din arealul acestuia, calcul din care rezultă densități de la 1,2 urși/1000 ha de pădure în Carpații Apuseni până la 3,3 urși/1000 ha de pădure în Carpații Orientali, cu o densitate medie de 2,5 urși/1000 ha de pădure (3,2 urși/1000 ha de pădure în Carpații Meridionali). Cele mai mari densități sunt întâlnite în zona centrală și nordică a Carpaților, în județele Harghita, Covasna, Brașov, Buzău, Mureș, Bistrița și Neamț.

Distribuția și densitatea ursului brun în România, la nivelul anului 1996, este redată în fig. nr. 1.

Evoluția populațiilor de urși din România

Dacă în 1950, în România mai existau doar 860 de urși, pe un areal de numai 26.000 km², în 1988 erau evaluați 7.780 urși, iar în 1996 numai 5.321 urși, pe un areal extins la mai

mult decât dublu celui inițial (din 1950). Din anul 1996, cifrele efectivelor sunt mai puțin credibile, evoluția (grafică) sporurilor naturale confirmând părerea specialiștilor lucizi și ONG de protecția naturii privind unele exagerări în legătură cu estimarea acestor efective, făcută în scopul obținerii unor cote de recoltă mai ridicate decât cele normale.

Introducerea speciei sub protecție din anul 1953 – prin stabilirea legală a unei cote reduse de recoltă, delimitarea unui sezon de vânătoare, interzicerea împușcării femelelor cu pui și interzicerea vânării urșilor la bârlog – au creat premisele creșterii efectivelor de urs, a densității acestora și a extinderii arealului ocupat. La aceasta au contribuit și prevederile Legii 26/1976 și implicarea factorului politic, până în 1989, în protecția ursului.

După 1996, prin prevederile Legii 103/1996, ursul a fost trecut în categoria speciilor „strict protejate”, împușcarea lui făcându-se în conformitate cu cota de recoltă și în condițiile stabilite de Autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură, cu avizul Autorității naționale de mediu și al Academiei Române. Din păcate, acest lucru pare să nu fi favorizat prea mult ursul în România.

Dinamica evoluției populației de urși din România, a sporului natural și a cotelor de recoltă în perioada 1950-2004, este redată în figura 2.

Din datele uzitate pentru întocmirea acestui grafic, se pot trage câteva concluzii interesante:

- populația de urs a crescut aproape continuu din 1950 până în 1989, excepție făcând perioada 1969-1974 când a fost admisă împușcarea ursului cu vânătorii străini; din 1989, de când s-a redeschis vânătoarea cu străinii, efectivele de urs, situate peste optimul stabilit prin studii științifice, a fost intenționat redus prin vânătoare, avându-se grijă totuși să nu fie scăzut sub nivelul optim;

- fluctuațiile relativ mari în jurul valorii sporului mediu multianual, mai ales din anul 1996 încoace, denotă o evaluare a efectivelor făcută cu aproximație, deși această estimare, efectuată după urme și prin observații directe, nu ar trebui să ridice foarte multe probleme mai ales în cazul speciilor mari, cu număr redus de exemplare; din anul 1996, evaluările de efective sunt mai greu de acceptat, deoarece sporurile naturale calculate în baza evoluției efectivelor și a recoltelor sunt extraordinar de diferite, cu abateri exagerate de la sporul mediu multianual.

- nu avem motive să ne îndoim de evaluările de efective făcute până în 1996, deoarece sporul mediu și nivelul cotelor de recoltă explică, cu aproximația acceptată, o evoluție normală a efectivelor; aproximația evaluărilor de efective rezulta din înegalitatea sporurilor naturale, care nu ar trebui să se abată atât de mult de la valoarea medie multianuală;

- sporul mediu natural (multianual), calculat din datele folosite la trasarea graficului evoluției populației de urși, a fost de aproximativ 4,2% din efectivul total (similar celui calculat în Suedia);

- cota medie de recoltă (multianuală), calculată din aceleași date, a fost de doar 2,2% din efectiv, ceea ce explică evoluția înregistrată din 1950 până în 1996;

Din alte date statistice neprezentate în lucrare și din observații efectuate direct se mai desprind și alte concluzii:

- în ultimii ani a scăzut greutatea medie a urșilor vânați și a valorii trofeelor;
- frecvența urșilor mari la punctele de hrănire a scăzut drastic, lăsând loc ursoaicelor cu pui și mistreților, care în prezența urșilor masculi dominanți nu aveau acces la acestea;

- a crescut procentul femelelor și tineretului în toate populațiile de urși, situație generată de extragerea cu precădere a masculilor dominanți la nadă;
- femelele nasc câte 2-3 pui, în loc de 1-2 cum se cunoștea până nu demult, fie datorită hrănirii complementare (de care ursul nu are nevoie), fie datorită stresului generat de activitățile umane care s-au intensificat în habitatul acestuia (exploatarea forestieră extinsă, construcții de drumuri, pășunat în păduri, turism etc.);
- au crescut pagubele produse de urs în agricultură, zootehnie, silvicultură și apicultură și s-au înmulțit atacurile asupra omului, inclusiv cele cu deznodământ mortal.
- s-au înmulțit inacceptabil, în anumite zone, urșii „gunoieri”.

Măsuri de management importante pentru urșii din România

De circa 50 de ani, managementul ursului în România a fost durabil, în sensul că an de an s-au evaluat efectivele reale (stocurile de reproducție), s-a calculat sporul natural și s-a aprobat o cotă de recoltă mai mică decât acest spor, ceea ce a asigurat o creștere populațională aproape continuă, până la depășirea efectivelor optime, calculate și recalulate în țara noastră periodic, sub autoritatea Institutului de Cercetări și Amenajări Silvice.

După ce efectivele reale au depășit nivelul celor optime și au început să fie înregistrate prejudicii inacceptabile pentru OM și după ce atacurile asupra oamenilor s-au îndesit, s-a pus problema reducerii efectivelor reale până la nivelul celor optime, prin aprobarea unei cote de recoltă cu puțin mai ridicate decât sporul natural. Această hotărâre s-a pus în practică din anul 1990, perioadă în care s-a redeschis vânătoarea cu străinii. Concomitent, pentru o perioadă de 5-6 ani s-a constatat și o oarecare intensificare a braconajului, atât cu arma, probabil pentru trafic de blănuri, cât și cu diverse tipuri de lațuri (capcane), acolo unde făceau pagube.

Metodele de vânătoare practicate curent pentru reducerea efectivelor nu au fost însă cele care obligau vânătorul să acționeze în sensul naturii (goana și dibuitul), ci în principal metoda care a permis selecția negativă, prin extragerea masculilor dominanți, tocmai cei ce ar fi trebuit lăsați pentru procreare. Este vorba despre „vânarea la nadă”, din observatoare încălzite, practică seara și noaptea, chiar în condiții de luminare a locului de atragere a ursului, care s-a dovedit dăunătoare pentru structura populației ursidae și inacceptabilă din punct de vedere etic.

Din acest motiv, în managementul ursului s-au impus câteva clarificări, urmate de dispoziții concrete în sensul acestora printre care:

1. Acțiunile de evaluare a efectivelor reale de urs se vor desfășura în continuare, prin metode tradiționale sigure și anume după urme și prin observații directe, dar vor fi completate prin folosirea unor metode moderne, precum analizele de ADN ale părului diverselor exemplare (cules din teren ori dobândit prin folosirea unor capcane speciale) și marcarea și monitorizarea urșilor marcați; la acțiunile de evaluare, organizate primăvara, de preferat în perioada 20 martie – 10 aprilie, vor fi invitați reprezentanți ai ONG-urilor de protecția naturii, specialiști din institutelor de cercetări în domeniu, biologi interesați din cadrul Academiei Române etc.; puii de urs din anul în curs nu vor fi numărați decât cu titlu informativ, așadar fără a fi adăugați la efectivul real de primăvară; aceștia vor fi luați în considerare, asemenea cazului celorlalte specii, după atingerea vârstei de un an;

2. Efectivele optime vor fi periodic restabilite, din 10 în 10 ani, pentru a le pune în acord cu habitatul mereu în schimbare al ursului, deteriorat pe măsura fragmentării

proprietăților silvice, al extinderii exploatărilor forestiere, al construirii de noi drumuri și autostrăzi etc.;

3. Calculul cotelor de recoltă va ține seama de diferențele dintre efectivele optime și cele reale și de sporul natural real, care nu se va mai putea abate mult de la media multianuală a sporurilor naturale înregistrate în decursul timpului, precum și de tendința evolutivă a structurii efectivelor pe sexe și clase de vârstă; se va urmări, în plus, și o anumită stabilitate a cotelor de recoltă, menită să faciliteze efectele vânătorii asupra evoluției efectivelor;

4. Metodele de vânătoare admise prin lege rămân în continuare pânda, dibuitul și goana, fiind categoric interzisă pânda la nadă și din observatoare închise; se va urmări extragerea cu prioritate a exemplarelor bolnave, accidentate și cu deviații comportamentale grave în tot timpul anului, și numai ulterior, exclusiv toamna, se va trece la reducerea efectivului real prin vânătoare la goană, care în general are tot caracter selectiv;

5. În scopul reducerii structurării actuale a populației de urși, afectată grav în ultimii 15 ani prin extragerea cu prioritate a masculilor dominanți, spre o structură naturală se poate adapta substituirea cotelor de recoltă pe clase de vârstă și sexe, prin-o structură concepută pe categorii de greutate; împușcarea preponderentă a exemplarelor de sub 120 kg (60%) și în completare a celor de 120-180 kg (40%), cu protejarea totală a exemplarelor de peste 180 kg, ar asigura, în decurs de 10-15 ani, revenirea la structura naturală, pe sexe și clase de vârstă, a populației de urs;

6. Monitorizarea permanentă a recoltelor la urs, prin completarea unor fișe obligatorii în acest sens din punct de vedere al numărului și al calității urșilor vânați, în scopul constatării modului de respectare a regulilor de vânare prestabilite și a tendinței evoluției calității recoltelor este, de asemenea, foarte importantă pentru cunoașterea seriozității managementului aplicat;

7. Introducerea unui sistem diferențiat de plată a trofeelor de urs, cu prețuri descurajator de mari pentru urșii de peste 180 kg (350 pct. CIC la blană și 60 pct. CIC la craniu) va avea un efect similar, stimulatî pentru restructurarea spre normal a populației de urși;

8. Interzicerea hrănirii urșilor cu produse animaliere și a hrănirii complementare exagerate a acestora cu concentrate, pentru a nu-i obișnuie cu un mod nenatural de dobândire a hranei și mai ales cu prezența omului, care conduc în timp spre schimbări nedorite de comportament, dăunătoare în egală măsură speciei și omului;

9. Protejarea speciei prin delimitarea unor arii speciale de conservare a acestora în zonele de iernare și evitarea oricăror forme de tulburare a liniștii lor în apropierea bârlogurilor cunoscute;

10. Statuarea unui sistem de compensare a pagubelor produse de urși, în scopul creșterii toleranței populației față de specie și al reducerii braconajului înfăptuit pentru „pedepsirea” urșilor problemă, concomitent cu implementarea unor măsuri eficiente de prevenire a unor astfel de pagube.

11. Informarea și conștientizarea opiniei publice în privința noului management al populației de urși adaptat în România.

În final, trebuie să subliniem ideea că posibilitatea vânării urșilor în condițiile expuse și a valorificării superioare a cotei de recoltă aprobate de autoritatea neutră a statului

în materie, mai ales prin export de trofee, menține viu interesul comunității locale și al vânătorilor pentru tolerarea și respectiv ocrotirea și vânarea durabilă a urșilor.

Din contra, interzicerea vânării urșilor va incita comunitățile locale și îi va exclude din sfera de interes a vânătorilor, ceea ce va echivala cu condamnarea lor la dispariție, în lipsa unui interes concret pentru protejarea lor pe cheltuială privată, de către singurii oameni cu adevărat interesați, nu demagogic ori ideologic, de perenitatea speciei.

Referințe bibliografice:

1. Almășan, H și col. – Contribuții la cunoașterea răspândirii și biologiei ursului în R.P.R – ICAS, vol.XXIII, Studii și cercetări forestiere, 1993
2. Almășan, H și Ilie, E – Fenomene biologice legate de popularea suplimentară a unor terenuri cu urs în Carpați – I.C.A.S, vol. XXXV seria I, Redacția materiale de propagandă, București 1977;
3. Almășan, H - Răspândirea ursului brun în România, comparativ cu bonitatea fondurilor de vânătoare, 1990;
4. Cotta, V., Badea, M. – Vânatul României – Editura Agrosilvică, București, 1969
5. Hainovici, S – Răspândirea geografică a ursului brun pe teritoriul RSR în halaceu – Analele Universității A.I.Cuza, din Iași, sect. II, vol.X, 1965;
6. Micu, I. – Ursul brun, aspecte eco-etologice - Edit. Ceres, București, 1998
7. Promberger, C. și Ionescu, O – Ursul, biologie, ecologie și management – Edit. Haco International, Prejmer, 2000;
8. Șelaru, N. col. – Dinamica populației de urs brun din România - Simpozionul Internațional „Problematika și gestiunea ursului brun din Paleartic”, Poiana Brașov, 1995;
9. xxx Situația ursului brun în Europa – raport IUNC „Brown Bear Conservation Action Plan for Europe”, 1999;
10. xxx Conservarea și managementul marilor carnivore în UE – document de poziție FACE, august 2004.

Conf. dr.ing. Neculai Șelaru

**SITUAȚIA POPULAȚIILOR DE URȘI DIN STATELE EUROPENE
(1996)**

Populația	Număr de urși total	Țara	Număr de urși	Aria de distribuție (km ²)	Tendința actuală
Europa de nord-est	37.500	Rusia Europeană	36.000	1.700.000	↗
		Finlanda	800-900	300.000	→
		Estonia	440-600	15.000	→
		Bielorusia	250 (120)	60.000	→
		Norvegia	8-21	5.000	↘
Munții Carpați	7.000	Lituania	20-40	10-15.000	↘
		România	5.600	70.000	↘
		Ucraina	400 (970)	11.400	↘
		Slovacia	700	3.000	↗
		Polonia	100	4.000	→
Alpii Dinarici de est	2.800	Cehia	2-3	2.000	→
		Bosnia Herțegovina	1.200	10.000	↘
		Iugoslavia	430	2.000	↘
		Croația	400	9.800	→
		Slovenia	300	3.000	→
		Grecia	95-110	6.200	↘
		Macedonia	90	820	→
		Albania	250	3.000	→
Scandinavia	1.000	Austria	23-28	8.000	↗
		Suedia	1000	250.000	↗
Munții Rila-Rhodope	520	Norvegia	18-34	60.000	↗
		Bulgaria	500	10.000	↘
Munții Stara Planina	200	Grecia	15-20	2.400	↘
		Bulgaria	200	lipsă date	↘
Mții. Cantabriani de vest	50-65	Spania	50-65	2.600	↘
Munții Apenini	40-80	Italia	40-80	5.000	↗
M-ii.Cantabriani de est	20	Spania	20	2.500	↘
Munții Pirinei de vest	6	Franța	3-4	500	↘
		Spania	1-2	500	↘
Munții Pirinei centrali	5	Franța	5	lipsă date	→
Alpii sudici	3-4	Italia	3-4	1.500	↘
Total Europa	~ 50.000			~2.500.000	
Legenda : crește ↗ stabilă → scade ↘					

Tab. nr. 1 (prelucrare după Promberger, C și Ionescu, O)

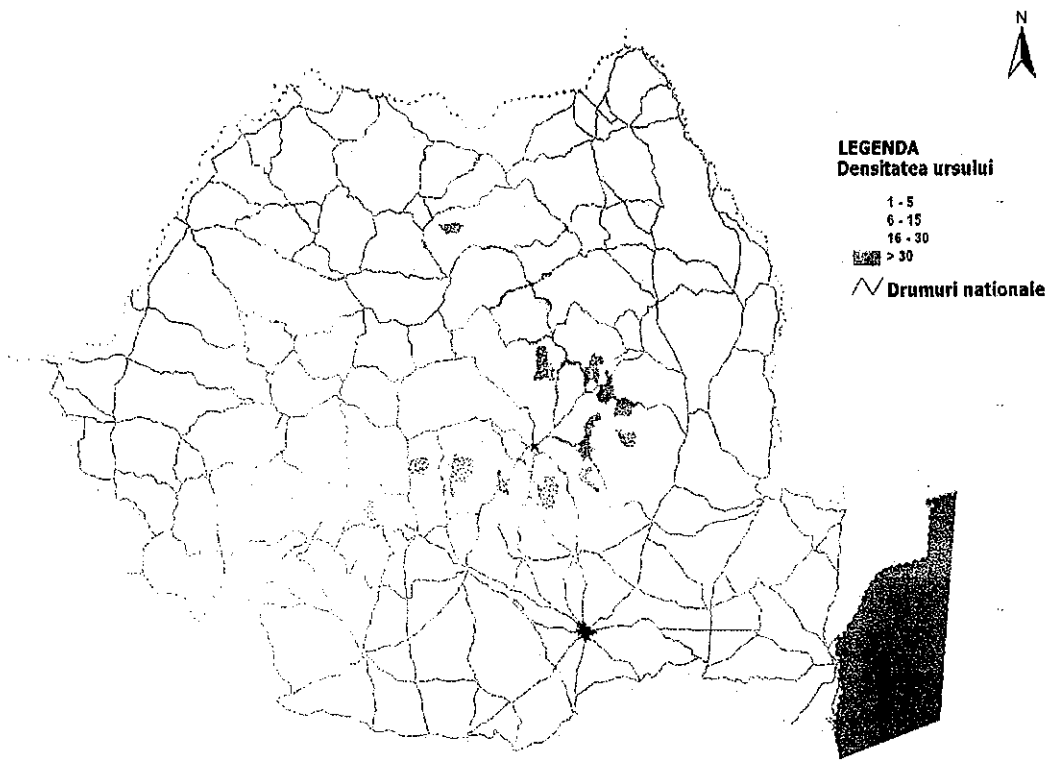

Fig. 1 Distribuția ursului brun în România (prelucrare după date I.C.A.S.)

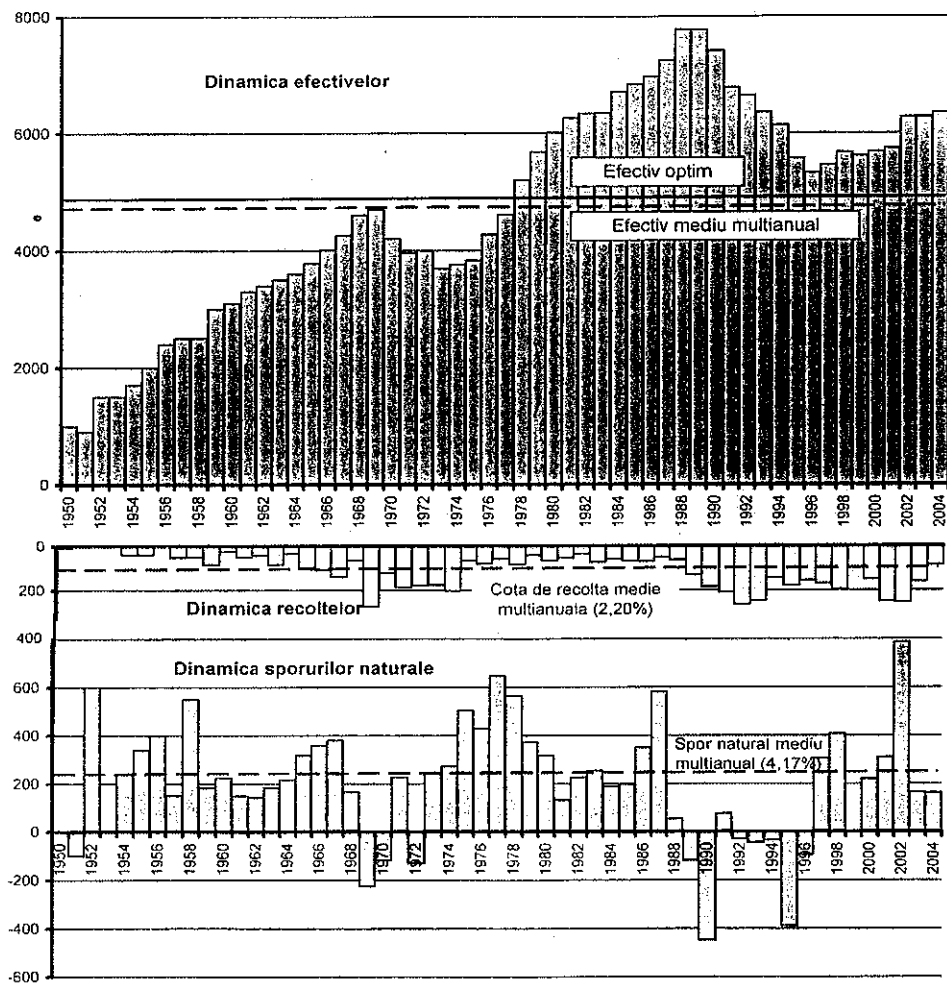

Fig.2 Evolutia efectivelor, sporurilor naturale si cotelor de recolta inregistrate la populatia de ursi din Romania, in perioada 1950 - 2004

SESIUNEA FORUMULUI DE COORDONARE AL C.I.C. PENTRU EUROPA CENTRALĂ ȘI DE EST

2010

În zilele de 10 și 11 octombrie 2010, la Sofia s-au reunit reprezentanții vânătorilor din țările central și est europene, cunoscători ai problematicei urșilor bruni și ai managementului speciei în țările lor, pentru un schimb util de informații și pentru a sistematiza împreună, măsurile ce se impun în scopul conservării speciei, în condițiile degradării tot mai accentuate a habitatelor naturale ale acesteia.

La reuniune au fost prezenți domnul Bernard Loze – președinte în exercițiu al C.I.C. și domnul Dieter Shramm – fostul președinte al C.I.C., alături de reprezentanți din țara gazdă, Federația Rusă, România, Slovacia, Slovenia, Serbia, Albania, Macedonia etc. AGVPS din România a fost reprezentată de subsemnatul și domnul dr. Matei Tâlpeanu.

După ce oficialii țării gazdă au expus evoluția și situația urșilor din Bulgaria, insistând pe accidentele produse de aceștia în ultima perioadă, câte un reprezentant din fiecare delegație națională a continuat cu prezentarea situației populației de urși din țara sa, măsurile de management care se iau în prezent și unele pericole care pot afecta, în viitor, populațiile locale de urși. Bineînțeles că discuțiile au depășit cadrul național, generalizând aspectele de risc pentru populațiile de urși transfrontaliere.

De remarcat că aproape toți vorbitorii, au adus în discuție agresivitatea sporită a urșilor față de om, reliefate în pagube, accidente și omuciderile din ce în ce mai frecvente din ultima perioadă.

Subsemnatul, pe lângă informațiile generale transmise în prealabil și publicate în broșura forumului, am încercat să sintetizez principalele cauze ale degradării habitatelor naturale și riscul pe care l-ar putea constitui vânătoarea, grevată pe această situație nefavorabilă (care nu depinde de vânători), dacă nu se va practica rațional, în sensul extragerii surplusului populațional proporțional din toate clasele de vârstă și egal în privința celor două categorii de sexe.

Cauzele actuale ale degradării habitatelor naturale pentru urs, fără pretenția de a le epuiza, au fost structurate după cum urmează:

- fragmentarea tot mai accentuată a habitatelor naturale, prin construirea de noi autostrăzi și prin modernizarea drumurilor naționale, pe care frecvența circulației s-a accentuat foarte mult, devenind aproape continuă;
- exploatarea foarte intensă, uneori haotică, a produselor pădurii, inclusiv din pădurile de protecție, cu efecte nefavorabile asupra cantității și calității hranei ursului, precum și al afectării caracterului sălbatic al acestuia, devenit din ce în ce mai obișnuit cu prezența omului în arealul său natural;
- pătrunderea tot mai accentuată a omului în zonele altă dată netulburate de prezența sa – prin deschiderea de noi drumuri forestiere, construcția de reședințe de vacanță, **turism auto în locuri dificile**, turism pietonal în afara traseelor turistice etc. – ceea ce contribuie la o obișnuire, în și mai mare măsură, a ursului cu omul;
- concurența la hrană a animalelor domestice și deranjul produs de oamenii și câinii însoțitori ai acestora acolo unde accesul lor este admis în pădure, ceea ce obligă indirect ursul să-și caute alte locuri de hrănire și de adăpost, de foarte multe ori în apropierea terenurilor agricole cu efecte negative asupra caracterului sălbatic al acestuia;
- oferta abundentă de hrană alternativă din afara pădurii și din imediata apropiere a localităților – în livezi, culturi agricole, rampe de gunoi etc. – care-l aduce pe urs tot mai aproape de om.

S-a insistat mai mult asupra aspectului obișnuirii ursului cu omul și, implicit, a dispariției fricii acestuia față de om, deoarece aceasta pare să fie cauza principală a accidentelor făcute de urși, din ce în ce mai frecvente în tot mai multe țări, la aceleași efective sau la efective mai mici decât în trecut.

În continuare a fost subliniat un alt aspect, care ar trebui recunoscut de vânători, chiar dacă nu le face plăcere și chiar dacă nu pare să corespundă intereselor lor actuale.

Împușcarea cu precădere a urșilor masculi dominanți, care au ajuns de mari dimensiuni tocmai pentru că au rămas sălbatici și s-au ținut departe de om, conduce în timp, la o anumită degradare a structurii populaționale pe sexe și clase de vârstă și la un comportament ușor deviat al urșilor (în lipsa exemplarelor care mențin ordine în populație). Rezultatul este o întinerire exagerată a populațiilor de urși, un raport nefiresc, mai mare, în favoarea femelelor și o frecvență tot mai redusă a accidentelor produse de urși. În aceste condiții sporul natural înregistrat poate să fie mai mare, îndeosebi în condițiile hrănirii complementare a ursoaicelor, dar acest aspect nu trebuie să ne bucure.

Nevoia de hrană din abundență pentru puii aflați în creștere, forțează ursoaicele-mamă să caute resurse facile de hrană tocmai în apropierea localităților și a omului. Așa se ajunge, în timp, ca în multe localități și orașe, ursul să devină un musafir obișnuit noaptea, care nu se sfiște să accepte hrana din mâna omului, să intre grădini, în anexe, în scări de bloc etc.

În concluzie, dacă peste degradarea de necontestat a habitatelor naturale se suprapune și o vânătoare greșit practică, prin metode care să permită alegerea urșilor de mari dimensiuni - cum se întâmplă la pândă, mai ales când se practică „la nadă” – atunci pericolul, nu doar al degradării calitative, ci al schimbării comportamentului față de om și chiar al dispariției unor nuclee locale de urși trebuie luat în considerare.

Desigur că vânătorii au avut, cel puțin până acum, merit de necontestat în gestionarea populațiilor de urși, acolo unde acestea au rămas viabile. Nu li se poate imputa lor, în nici un caz, degradarea habitatelor produsă de semenii acestora. Dar și vânătorii trebuie să țină seama de faptul că habitatele naturale s-au degradat și continuă să se degradeze, iar în aceste condiții se impune o extragere mult mai atentă a surplusului populațional. Fiindcă oricât ar susține protecționiștii utopici, fără extragerea surplusului populațional și fără sumele de bani dobândite din această extragere, nu poate fi susținut, din punct de vedere material, un management pragmatic al populațiilor viabile de urși. Fără interesul și intervenția vânătorilor și fără bani, populațiile de urși ar evolua haotic, atrăgând ostilitatea cetățenilor afectați și măsuri de pedepsie și/sau răzbunare din partea acestora. Sperăm însă, ca în viitor, protecționiștii și vânătorii să găsească, împreună, calea adoptării unei strategii cât mai raționale în problematica complexă a ursului brun.

După încheierea discuțiilor, participanții la reuniune, au adoptat, în unanimitate, următoarea rezoluție:

1. *Constatăm cu satisfacție stabilitatea sau creșterea populațiilor de urs în interiorul Europei Centrale și de Sud – Est, care este rezultatul condițiilor naturale și socio-economice, **incluzând aici eforturile de conservare ale organizațiilor de vânători.***
2. *Cu toate acestea, **suntem preocupați** de anumite creșteri locale ale populațiilor de urși și de **posibile conflicte reale om-urs**, care reprezintă una din potențialele amenințări pentru supraviețuirea pe termen lung a speciei.*
3. *Forumul de coordonare CIC pentru Europa Centrală și de Sud-Est încurajează Organizațiile Guvernamentale și Non Guvernamentale, precum și toate organizațiile de vânătoare, să dezvolte cunoștințele de bază despre ursul brun și teritoriul acestuia (date de monitorizare, date de cercetare, calitatea habitatului, mediul socio-economic, observații de comportament ...).*

4. *Forumul de coordonare CIC pentru Europa Centrală și de Sud-Est încurajează toate țările și autoritățile responsabile să pregătească de urgență planuri de management pentru dezvoltarea sustenabilă a populațiilor, dacă se poate la nivel de populații transfrontaliere. Aceasta va ajuta la prevenirea reacțiilor târzii, a acțiunilor necoordonate și de neîncredere a oamenilor care trebuie să coabiteze cu urșii.*
5. *Forumul de coordonare CIC pentru Europa Centrală și de Sud-Est sfătuiește toate țările și autoritățile responsabile să ia în considerare anumite degradări de habitat și obstacole ale infrastructurii, care pun în pericol viitorul ursului în întreaga Europă. Credem că a crea anumite tematici „ursul brun prietenos”, de temperare (a ostilității cetățenilor) ar ajuta în mod semnificativ la prosperitatea conectivității urșilor în rândul populației.*
6. ***Organizații semnificative de vânători au contribuit la conservarea ursului brun în trecut. Cu cunoștințele și bunăvoința lor, acestea sunt în măsură să continue să-l îngrijească și în viitor. Noi participanții, considerăm vânarea sustenabilă a ursului brun, unul dintre instrumentele conservării active și folosirii sustenabile a resurselor naturale.***
7. *În cooperare cu FACE, îndemnăm Comisia Europeană și statele membre, precum și guvernele din întreaga Europă, să-și continue munca (de conservare a populațiilor de urși), aplecându-se asupra proceselor de luare a deciziilor, pe baza folosirii sustenabile (a resurselor) și revăzând periodic legislația (Directiva Habitate și altele) și liniile directe privind subiectul ursul brun.*
8. *De asemenea, ar trebui consultate Convenția de la Berna și Natura 2000 în vederea revizuirii legislației potrivit statutului ursului brun, având în vedere recenta lărgire a UE și ulterioarele diferențieri în situația ursului brun în statele europene.*

Odată cu adoptarea rezoluției și concluziei că ursul poate și trebuie să conviețuiască cu omul, reuniunea a luat sfârșit. Discuțiile au continuat însă, până seara târziu, pe grupuri de specialiști, ca dovadă a interesului suscitată de acest subiect incitant și, din ce în ce, de mai mare actualitate.

N. Șelaru